

**RECHTBANK VAN EERSTE AANLEG
TE OOST-VLAANDEREN
VAN 6 NOVEMBER 2023**

Afdeling Oudenaarde

Kamer O10B

In de zaak van het openbaar ministerie en de burgerlijke partij:

Interfederaal centrum voor gelijke kansen en bestrijding van discriminatie en racisme,
afgekort UNIA
Koningsstraat 1060 Sint-Gillis, Victor Horta plein 40/40,
KBO 0548.895.779

tegen:

P., G. M. P., RRN (...)
geboren te Oudenaarde op (...)
van Belgische nationaliteit
ingeschreven te (...)

beklaagd van :

als dader of mededader in de zin van artikel 66 van het strafwetboek;

A aanzetten tot haat of geweld jegens een groep

in een van de in artikel 444 van het Strafwetboek bedoelde omstandigheden te hebben aangezet tot haat of geweld jegens een groep, een gemeenschap of de leden ervan, wegens een van de beschermde criteria bedoeld in artikel 4, 4° van de Wet van 30 juli 1981 tot bestraffing van bepaalde door racisme of xenofobie ingegeven daden, en dit, zelfs buiten de in artikel 5 van voornoemde Wet bedoelde domeinen,

(art. 4, 4°, 5 en 20, 4° Wet 30 juli 1981 tot bestraffing van bepaalde door racisme of xenofobie ingegeven daden ; art. 444 Sw)

te Everbeek (Brakel) en elders in het Rijk in de periode van 1 januari 2018 tot en met 14 december 2020

B goedkeuren genocide tijdens de tweede wereldoorlog door het Duitse nationaal-socialistische regime gepleegd

onder één der omstandigheden bepaald bij artikel 444 van het Strafwetboek, de genocide die tijdens de tweede wereldoorlog door het Duitse nationaal-socialistische regime is gepleegd, te hebben goedgekeurd,

(art. 1 lid 1 Wet 23 maart 1995 tot bestraffing van het ontkennen, minimaliseren, rechtvaardigen of goedkeuren van de genocide die tijdens de tweede wereldoorlog door het Duitse nationaal- socialistische regime is gepleegd ; art. 444 Sw)

te Everbeek (Brakel) en elders in het Rijk in de periode van 1 januari 2018 tot en met 14 december 2020

1. PROCEDURE

1.

De zaak werd behandeld op de openbare terechtzitting van 11 september 2023.

De rechtbank nam kennis van de stukken van de rechtspleging en hoorde:

- het openbaar ministerie bij monde van substituut-procureur des Konings, N. Debruyne, in zijn vordering;
- de burgerlijke partij, "Unia" of "Interfederaal centrum voor gelijke kansen en bestrijding van discriminatie en racisme", vertegenwoordigd door haar raadsman, mr. M. Walgraeve loco mr. L. Anrou, beiden advocaat te Zedelgem;
- de beklaagde, bijgestaan door zijn raadsman, mr. P. Noë, advocaat te Gavere.

De Nederlandse taal werd gehanteerd voor de rechtspleging.

2. BEOORDELING OP STRAFGEBIED

2.1. Strafvordering

2. De dagvaarding die geldt als dagstelling werd rechtsgeldig betekend.

De zaak werd bij beschikking van 24 juni 2022 door de raadkamer verwezen naar de correctionele rechtbank.

De strafvordering is ontvankelijk.

3. Wat betreft de bevoegdheid

3.1. De beklaagde werpt in besluiten en ter zitting op dat de rechtbank onbevoegd zou zijn om te oordelen over de feiten waarvoor gevat onder tenlastelegging B (en ook mogelijk bedoeld onder tenlastelegging A) nu de feiten een drukpersmisdrijf zouden uitmaken én niet vallen onder de uitzondering waarvoor correctionalisering mogelijk is, met name wanneer het drukpersmisdrijf werd ingegeven door racisme of xenofobie.

Sedert 29 mei 1999 is, overeenkomstig artikel 150 van de Grondwet, het hof van assisen bevoegd voor drukpersmisdrijven, behoudens wanneer zij ingegeven zijn door racisme of xenofobie.

De beklaagde houdt voor dat de feiten voorwerp van tenlastelegging B niet zijn ingegeven door racisme of xenofobie, doch een vorm van discriminatie betreffen op grond van geloofsovertuiging, strafbaar gesteld door de Antidiscriminatiewet.

De Antidiscriminatiewet van 2007 zou een *lex specialis* vormen t.o.v. de Antiracismewet en aldus in casu van toepassing zijn.

De antidiscriminatiewetgeving leidt niet tot correctionalisering overeenkomstig art. 150 van de Grondwet waardoor hier het hof van assisen bevoegd is niet de correctionele rechtbank.

3.2. De rechtbank volgt deze stelling niet.

Vooreerst is het zo dat de grondwetgever wel degelijk voor ogen had om racistische, xenofobe of negationistische ideeën te kunnen vervolgen voor de correctionele rechtbank waarbij de mogelijkheid tot correctionalisering niet beperkt wordt tot inbreuken op de Antiracismewet. De rechtbank verwijst daarvoor naar de voorbereidende werkzaamheden van de grondwetswijziging zoals die ook door de burgerlijke partij in haar besluiten op p. 5-6 werden geciteerd.

Ten tweede betreffen de feiten vermeld onder tenlastelegging B en gekwalificeerd als daden van negationisme wel degelijk, in hoofdde, uitingen van racisme.

Dit werd ook duidelijk geponeerd in de voorbereidende werkzaamheden van de Negationismewet waarbij werd gesteld dat twijfels over het bestaan van misdrijven tegen de mensheid of de ontkenning ervan, een voedingsbodem zijn voor stellingen die racisme en uitsluiting als banale gegevens afdoen (Part. St. Kamer, 1991-92, nr. 557/1, 2).

Het Grondwettelijk Hof oordeelde in haar arrest van 12 juli 1996, na een beroep tot vernietiging, dat de Negationismewet beschouwd kan worden als beantwoordend aan een dwingende sociale noodwendigheid en dat de wet evenredig is met de nagestreefde doelstelling. Als doelstelling vernoemt het Hof in de eerste plaats een politiek doel, doordat de wet poogt een herleving van het nazisme en het racisme tegen te gaan. In de tweede plaats wil de wet de nagedachtenis van de slachtoffers van de Holocaust en hun nabestaanden beschermen en tot slot was er de bekommernis van de wetgever dat België anders een draaischijf van het negationisme zou worden (GwH 12 juli 1996, nr. 45/96, BS 27 juli 1996, CDPK 1997, 599, RW 1996-97, 1222; J. VELAERS, "Het Arbitragehof, de vrijheid van meningsuiting en de wet tot bestraffing van het negationisme en het revisionisme", CDPK 1997, 578).

Dat de Antidiscriminatiewet dateert van na de Grondwetswijziging doet geen afbreuk aan de keuze van de grondwetgever om ook voor drukpersmisdrijven ingegeven door negationistische ideeën de correctionele rechtbank bevoegd te maken nu het naar oordeel van de rechtbank geen twijfel kan bestaan over het feit dat racisme hier aan de basis ligt. Het is daarbij niet uitgesloten dat dit in sommige gevallen nog versterkt wordt door discriminatie op grond van geloofsovertuiging, doch dit neemt niet weg dat in casu de uitzonderingsgrond voor racisme wel degelijk van toepassing is.

Zowel ras, als afkomst zijn een beschermd criterium overeenkomstig de Antiracismewet. Bijkomend kan negationisme inderdaad ook zijn ingegeven door discriminatie op grond van geloof.

Art. 4 4° van de Antiracismewet bepaalt:

"Voor de toepassing van deze wet wordt verstaan onder:

(...)

beschermd criteria: nationaliteit, een zogenaamd ras, huidskleur, afkomst of nationale of etnische afstamming. Deze beschermde criteria kunnen werkelijke of vermeende, eigen of bij associatie toegekende beschermde criteria zijn, en kunnen alleenstaand zijn, of worden gecombineerd met een of meer beschermde criteria van deze wet, van de wet van 10 mei 2007 ter bestrijding van bepaalde vormen van discriminatie en van de wet van 10 mei 2007 ter bestrijding van discriminatie tussen vrouwen en mannen;

Gelet op de ratio legis van de diverse wetgevingen, doch ook de uitdrukkelijke bewoordingen van de wet zoals hierboven geciteerd, kan men niet stellen dat de Antidiscriminatiewet een lex specialis is t.o.v. de Antiracismewet. Beide wetgevingen zijn complementair ten opzichte van elkaar.

Aldus blijft ook de rechtspraak van het Hof van Cassatie van 13 september 2005 en van 23 januari 2009 onverkort overeind:

"Het gewijzigde art. 150 G.W., dat de drukpersmisdrijven die door racisme of xenofobie ingegeven zijn aan de bevoegdheid van de jury onttrekt, verwijst niet naar enige bijzondere wetgeving, zodat de correctionele rechtbank ook bevoegd is voor door racisme of xenofobie ingegeven drukpersmisdrijven die niet het voorwerp uitmaken van strafvervolgingen met toepassing van de Wet Racisme en Xenofobie" (<https://juportal.be>).

De rechtbank is bevoegd om kennis te nemen van de feiten vermeld in de dagvaarding en hierover te oordelen.

4. Wat betreft de prejudiciële vraag

Blijkens zijn besluiten en de behandeling ter zitting verzoekt de beklaagde dat het Arbitragehof zou willen nagaan of het feit dat een drukpersmisdrijf ingegeven door een misdrijf strafbaar gesteld op grond van de Antidiscriminatiewet niet kan gecorrectionaliseerd worden, in tegenstelling tot een drukpersmisdrijf ingegeven door een misdrijf strafbaar gesteld op grond van de Negationismewet, het gelijkheidsbeginsel schendt.

De rechtbank stelt vast dat de beklaagde aldus vraagt om artikel 150 van de Grondwet te toetsen aan het gelijkheidsbeginsel.

Het Grondwettelijk Hof kan niet worden gevat om de grondwettelijkheid van een grondwettelijke bepaling na te gaan. Het verzoek tot het stellen van een prejudiciële vraag is niet ontvankelijk.

2.2. Grond van de zaak

a) De feiten

5.

Op 19 februari 2020 stelt de dienst Internet Referral Unit van de federale politie, belast met het zoeken en bestrijden van illegale boodschappen op internet, vast dat het facebookprofiel van de beklaagde meerdere foto's vertoont die verwijzen naar extreemrechtse ideologie. Op het eerste zicht zijn geen illegale boodschappen aan te treffen. De 2.785 vrienden van het profiel zijn opvallend rechts

georiënteerd en verwijzen naar Vlaams Belang, de kruisvaarders, runetekens, nazisymbolen, Hitler, nazisme,...

Op 20 december 2019 werd op het profiel van de beklaagde een meme gepost met kerstwensen en de tekst "become a member of our Group F."

Gezien de bovenvermelde vaststellingen en politionele informatie waaruit zou blijken dat de beklaagde extreemrechtse sympathieën heeft, wordt verder onderzoek gedaan.

Verder onderzoek leert dat de beklaagde actief is op verschillende sociale media. De rechtbank verwijst naar het overzicht in de stukken 1/7 tot 1/15 van het strafdossier en de gevoegde bijlages.

Zo is er de facebookgroep "F." waar de beklaagde beheerder van is. Dit betreft een private Facebookgroep, waar toegang enkel is toegelaten via uitnodiging. De groep werd opgericht op 9 augustus 2019 en had op 20 mei 2020 915 leden. De verbalisanten werden spontaan uitgenodigd om lid te worden van deze groep. De beklaagde post dagelijks berichten in deze groep. In deze groep wordt het nazisme verheerlijkt en zijn er plannen om de VMO, de Vlaamse Militanten Orde, opnieuw te organiseren. Er zijn talloze verwijzingen naar Voorpost en Vlaams Belang. In deze groep meldt de beklaagde meermaals zijn e-mailadres wolfsangel@gmx.us.

De beklaagde beschikt tevens over een privéprofiel bij Facebook, genaamd F.fighters. Deze groep is niet verborgen, en zonder bevriend te zijn met de beklaagde kan iedereen als lid toegelaten worden tot dit profiel. De thema's op dit profiel lopen gelijk met het facebookprofiel "F.!". Het thema 'Dietse Militanten Orde' staat hier centraal.

De beklaagde beschikt ook over een privéprofiel sinds maart 2019, hetgeen een alternatief is voor facebook en inzet op privacy. Dit profiel is overdadig gevuld met nazisymbolieken en foto's van Hitler. Dit profiel is gekoppeld aan de beklaagde zijn website odalgroup.net.

Ook beschikt de beklaagde over een openbaar twitteraccount met als naam VM.. Dit account verwijst vaak door naar de odalgroup.net, de website van de beklaagde. Bij de geposte media gaat het over Jodenhaat, Hitler- en naziverheerlijking.

De beklaagde heeft tevens nog actieve profielen bij verschillende andere sociale media zoals:

- gab.com, hetgeen per definitie een rechtsradicaal medium is. Dit profiel bij dit medium bestaat sinds mei 2017. Inhoudelijk is hetzelfde te zien als op de media Mewe en Twitter;
- www.minds.com, een alternatief voor Facebook dat inzet op vrije meningsuiting. Inhoudelijk is hetzelfde te zien als op Twitter, Gab en Mewe;
- www.worldtruth.mx, eveneens een alternatief voor Facebook, gekend als het beste pro-white netwerk. Inhoudelijk is hetzelfde te zien als op Mewe, Twitter, Gab en Minds; www.worldtruth.video, een alternatief voor YouTube, hetgeen video's toont van onder andere Hitler en het Nazisme;
- www.flickr.com, hetgeen de persoonlijke databank van de beklaagde betreft met foto's en video's. Hierop is dezelfde inhoud te zien als op de andere media Mewe, Twitter, Gab, Minds, worldtruth, Flickr, odalgroup.net te zien. Bij nazicht van deze website op 20 mei 2020, bleek dat deze website werd verwijderd;
- www.bitchute.com hetgeen een alternatief is voor YouTube. Dit account bevatte op 20 mei 2020 885 video's en had 96.107 views gehad. Op dit account is dezelfde inhoud te zien als op Mewe, Twitter, Gab, Minds, orldtruth, Flickr, odalgroup.net;
- www.veoh.com met video's over Joden, Nazi's, collaboratie. Er wordt onder meer een eer gebracht aan de Jodenvervolgung;
- het blogsysteem Tumblr; hierop wordt reclame gemaakt voor online radio's met muziekvideo's met nazi-propaganda;
- archive.org; hierop heeft de beklaagde sinds 30 augustus 2014 4834 video's, 588 boeken, 511 foto's publiek beschikbaar gesteld. De thema's zijn fascistisch en nazigetind;
- blogspot: de oudste website waar de beklaagde zijn propaganda aanprijst. Het aantal bezoekers van deze website stond op 20 mei 2020 op 103.000.

De website van de beklaagde, <https://odalgroup.net>, betreft de persoonlijke website/blogruimte van de beklaagde. De diverse sociale media verwijzen naar deze website. Hierop worden tientallen foto's, video's en andere berichten gepost en wordt er reclame gemaakt voor online-radio's. Hierbij zijn extreemrechtse symbolen, foto's van Hitler en het Nazisme te zien.

De verbalisanten komen tot de vaststelling dat de beklaagde via deze diverse kanalen tot duizenden mensen en sympathisanten bereikt. De verbalisanten komen voor wat betreft de accounts bij minds, archive en blogspot aan 140.000 á 150.000 hits. Wat betreft het aantal vrienden, leden, volgers, abonnees van de verschillende accounts bij Facebook, Gab, Minds, Worldtruth, Flickr en Tumblr komen de verbalisanten op ruim 7.650 personen. Iedereen die zichtbaar in het vizier komt, zoals ook de verbalisanten, worden uitgenodigd om de beklaagde zijn groepen en zijn blog odalgroup.net te volgen. In zijn berichten komt het rechtsextremistisch gedachtegoed sterk naar boven en verheerlijkt hij het neo-nazisme, nationaal-socialisme en het facisme.

6.

Op basis van de onderzoeksresultaten besluit de politie dat de beklaagde een soort standaard bibliotheek met nazi-propaganda probeert te installeren. Hij is actief op een meer dan gemiddeld aantal verschillende openbare mediakanalen. In zijn berichten komt het rechts-extremistische gedachtegoed sterk naar boven. Hij verheerlijkt het neonazisme, het nationaal-socialisme en het fascisme. De politie stelt dat hij eveneens een doorgedreven propaganda voert. Zo blijkt dat hij de verboden VMO ('Vlaamse Militanten Orde') opnieuw wil opstarten met de oprichting van de 'Dietse Militanten Orde'.

Niettegenstaande hij niet publiekelijk oproept om over te gaan tot fysiek geweld, werkt hij door de aanhoudende en consequente verspreiding van vermelde berichten indirect mee aan een klimaat van polarisering, angst en haat wat voor bepaalde minderheden kan worden ervaren als een vorm van psychisch geweld en/of bedreiging van de integriteit. Voorbeeld hiervan zijn de voortdurende suggesties en allusies op Joden als de 'zionistische vijand'.

Uit politionele informatie blijkt dat de beklaagde geregistreerd werd als geradicaliseerde extremist, een teruggetrokken leven leidt, zich nauwelijks buitenshuis begeeft, dat hij reeds 'geïnterneerd zou geweest zijn om medische redenen' en dat hij permanent op het internet zou surfen.

7.

Op 14 december 2020 wordt bij de beklaagde een huiszoeking uitgevoerd. Er werden verschillende gegevensdragers zoals gsm en computer in beslag genomen. Er werden daarnaast ook heel wat boeken aangetroffen over Hitler en de Tweede Wereldoorlog, lectuur over Voorpost, Vlaams Belang, en de Vlaamse Militantenorde. Hierbij kan ook verwezen worden naar het fotodossier in het strafdossier (st. 1/28 - 1/60).

De echtgenote van de beklaagde verwijst tijdens de huiszoeking verschillende keren naar de ziekte van de beklaagde, zowel medisch als psychisch met onder meer verschillende periodes van depressies. Ook zijn internetgebruik schrijft ze toe aan zijn ziekte. Ze vraagt dat zijn medisch dossier wordt opgevraagd.

8.

De inbeslaggenomen computer van de beklaagde wordt uitgelezen. Hierop is een verzameling van nazistische afbeeldingen, video's en documenten terug te vinden, hetzij als bestanden en mappen, hetzij als back-up. Tevens zijn aanwijzingen gevonden dat afbeeldingen bewerkt werden door een opschrift dat achteraf werd aangebracht.

Tevens is er e-mailcommunicatie terug te vinden inzake de oprichting van de Dietsche Militanten Orde (DMO) en het ontwerp van een manifest (st. 1/89 e.v.). Eveneens zijn e-mails gevonden van personen die lid willen worden.

Uit de mails blijkt ook dat het ontwerp werd opgesteld door een zekere M. waarbij dit werd nagelezen door de beklaagde en op een aantal opmerkingen na, door hem werd goedgekeurd. In de tekst is onder

meer te lezen is: "13. "Bij gevaar is tegengeweld geen bezwaar"; 18. "Stelselmatig ontdoen van vreemde overheersing en/of beïnvloedingen"; 19. "Aanpakken van bewegingen/personen die het Dietse doel geen goed doen" ".

9. Op 26 januari 2021 wordt de beklaagde internationaal geseind als haatprediker.

Op 11 oktober 2021 wordt de beklaagde verhoord. De beklaagde beroept zich op zijn zwijgrecht. Hij zegt meerdere malen dat wat hij doet niet strafbaar is. De hoeveelheid data in zijn bezit is een hobby. Hij verspreidt die informatie niet. Wanneer hij geconfronteerd wordt met de vaststelling dat er duizenden afbeeldingen door hem gepost werden op internet zegt hij dat dit niet strafbaar is.

Volgens politionele informatie zou de beklaagde naderhand oprichter en beheerder zijn van de facebookgroep 'F. of Speech', waarin extreemrechtse boodschappen zouden gepost worden. Nazicht van deze facebookgroep 'F. of Speech' op 17 januari 2022 leert dat de beklaagde niet (meer) de beheerder is van deze groep en ook geen lid (meer) is.

10.

Het openbaar ministerie voegt ter zitting een navolgend P.V. d.d. 15 mei 2023 waarin wordt weergegeven dat uit nazicht van open bronnen is gebleken dat de beklaagde beheerder is van de openbare facebookgroep genaamd 'O., the mission !'. Op 10 maart 2023 telt de pagina 606 leden. Hierop post hij allerlei afbeeldingen met nationalistische en anti-overheidsinsteek die volgens de onderzoekers andermaal kunnen begrepen worden als een oproep tot haat en geweld t.a.v. anderen.

Ook de burgerlijke partij voegt stukken waaruit blijkt dat de beklaagde d.d. april 2023 nog steeds foto's, video's en andere boodschappen openbaar verspreidt op de website "wolfsangeldelta.blogspot.com" die haatdragend zouden zijn.

b) Beoordeling

11.

De beklaagde wordt door het openbaar ministerie vervolgd wegens:

- A. aanzetten tot haat of geweld jegens een groep (inbreuk op art. 4, 4°, 5 en 20,4° van de Antiracismewet)
- B. goedkeuren van de genocide (art. 1 lid 1 van de Negationismewet),

te Everbeek (Brakel) en elders in het Rijk in de periode van 1 januari 2018 tot en met 14 december 2020.

Aangezien negationisme en aanzetten tot haat of geweld aflopende misdrijven zijn, voegt de rechtbank de woorden "meermaals, op niet nader te bepalen tijdstippen" toe tussen de plaatsbepaling en de omschrijving van de incriminatieperiode. Deze toevoeging wijzigt niets aan de ten laste gelegde feiten.

12.

De saisine van de rechter wordt bepaald door de feiten die het voorwerp van de telastlegging uitmaken (vgl. Cass., 5 juni 1996, AR P.95.1419 F, www.juridat.be; vgl. Cass., 12 januari 2010, AR P.09.1458 N, www.juridat.be).

Door de beschikking van verwijzing wordt de zaak, voor de in de beschikking vermelde feiten en personen, bij de rechtbank aanhangig gemaakt.

De beschikking van verwijzing van de raadkamer bepaalt het voorwerp van de strafvordering zoals ze bij deze rechtbank wordt gebracht en deze rechtbank mag niet, wat het feit betreft, buiten die inleidende akte treden.

De saisine van de rechtbank wordt bepaald door de beschikking van verwijzing en de erin vermelde feiten en personen en niet door de inhoud van het door de raadkamer gesloten verklaard gerechtelijk onderzoek, dat echter wel kan helpen bij het interpreteren van een duistere beschikking (vgl. Cass., 23 september 1987, AR 6005, Arr.Cass., 1987-88, nr. 51, Cass., 9 november 1964, Pas., 1965, I, 237; Cass., 27 april 1976, Arr.Cass., 1976, 967; Antwerpen, 18 maart 1976, RW, 1975-76, kol. 2233, en de noot A. VANDEPLAS).

Gelet hierop en bij gebrek aan aanvullende dagvaarding is de rechtbank aldus niet gevat voor de vermeende nieuwe feiten, daterend van na de voorziene strafbare periode, zoals deze zouden blijken uit het door het openbaar ministerie gevoegde P.V. en door de burgerlijke partij gevoegde stukken.

13.

Blijkens zijn besluiten en de behandeling ter zitting betwist de beklaagde de feiten waarvoor hij werd verwezen niet.

14.

Wat betreft tenlastelegging A

Gelet op de afwezigheid van betwisting en op basis van de elementen van het strafdossier, zoals hierboven in essentie weergegeven, kan worden besloten dat gezien enerzijds de inhoud van de talrijk aangetroffen documentatie waaruit een verheerlijking van het naziregime, Hitler en nazikopstukken blijkt en een oproep tot verwerping van 'vreemde' volkeren en anderzijds het ruime publiek dat werd aangesproken en waarbij het duidelijk is dat de beklaagde mensen tracht te overtuigen van zijn gedachtengoed en hen op deze wijze ook oproept en wenst te mobiliseren tot haat en geweld (zie het 'manifest' van de "DMO") waardoor ook het vereiste bijzondere opzet bewezen is, komen de feiten onder tenlastelegging A bewezen voor en dienen zij aan de beklaagde te worden toegerekend.

15.

Wat betreft tenlastelegging B

Gelet op de afwezigheid van betwisting en op basis van de elementen van het strafdossier, zoals hierboven in essentie weergegeven, kan worden besloten dat gezien enerzijds de inhoud van de talrijk aangetroffen documentatie waaruit een verheerlijking van het naziregime, Hitler en nazikopstukken blijkt en het verwijzen naar de Joden als de vijand en anderzijds het ruime publiek dat werd aangesproken, komen de feiten onder tenlastelegging B bewezen voor en dienen zij aan de beklaagde te worden toegerekend.

c) Straftoemeting

16.

De feiten, voorwerp van de tenlasteleggingen A en B, zijn in hoofde van de beklaagde gepleegd met eenzelfde strafbaar opzet zodat conform artikel 65 eerste lid van het Strafwetboek slechts één straf dient te worden opgelegd, namelijk de zwaarste.

17.

De rechtbank houdt bij het bepalen van het soort straf en de omvang van de straf rekening met de aard en de objectieve ernst van de feiten zoals deze werden bewezen verklaard. Ook houdt de rechtbank rekening met de begeleidende omstandigheden en de persoonlijkheid van de beklaagde zoals die blijkt uit zijn strafrechtelijk verleden, gezinstoestand en arbeidssituatie voor zover deze aan de rechtbank

bekend zijn. De op te leggen straf moet de beklaagde ervan weerhouden in de toekomst nog zulke feiten te plegen.

18.

De beklaagde is 64 jaar oud en heeft twee strafrechtelijke voorgaanden, evenwel daterend van 1983 en 1984. In 1983 werd hij veroordeeld tot een gevangenisstraf van 2 jaar met uitstel voor 18 maanden gedurende 5 jaar en een geldboete wegens diefstal met geweld met verzwarende omstandigheden. In 1984 werd hij weggezonden uit het leger.

Door het plegen van de bewezen verklaarde feiten heeft de beklaagde aangetoond dat hij onvoldoende respect heeft voor de geldende rechtsregels. De beklaagde tracht niet alleen een heel ruim publiek te overtuigen van zijn diepgewortelde overtuiging dat bepaalde mensen inferieur zijn t.a.v. anderen maar daarenboven roept hij hen ook op tot haat en geweld. Uit de door hem breed uitgedragen boodschappen blijkt een verheerlijken van het naziregime in het algemeen en bepaalde kopstukken in het bijzonder. Hierbij viseert hij, naast allochtonen in het algemeen, alsook moslims, de Joden die hij benoemt als vijand. Zijn boodschappen impliceren, naast het bijdragen tot een haat en geweldscultuur, een goedkeuring en rechtvaardiging van wat de Joden is overkomen in het Tweede Wereldoorlog.

Het spreekt voor zich dat deze feiten nefast zijn voor de maatschappelijke rust en veiligheid in het algemeen en een grote morele impact hebben op de geviseerde personen in het bijzonder die zich aangetast zien in hun eigenwaarde en evident recht op een evenwaardige positie in de maatschappij.

De feiten getuigen van een gevaarlijke ingesteldheid waartegen de maatschappij dient te worden beschermd. Het feit dat de beklaagde zelfs na het opstarten van het onderzoek en de confrontatie met een huiszoeking blijft volharden in de boosheid, bevestigt dit des te meer.

Dit alles wordt in rekenschap gebracht bij het bepalen van de strafmaat.

19.

De raadsman van de beklaagde verzoekt hem een probatieopschorting te willen verlenen.

Los van het feit dat gelet op de zwaarwichtigheid van de feiten en de persoonlijkheid van de beklaagde deze gunst hem onvoldoende zou doen inzien dat dergelijke feiten niet kunnen getolereerd worden, komt de beklaagde ook niet meer in aanmerking voor de gunst van de opschorting gelet op zijn strafrechtelijk verleden waarbij hij reeds werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van meer dan 6 maanden (art. 3 van de Probatielwet).

Evenmin komt hij in aanmerking voor een straf met gewoon uitstel gezien art. 8 van de Probatielwet bepaalt dat een gewoon uitstel niet kan worden gelast indien de veroordeelde veroordeeld is geweest tot een hoofdgevangenisstraf van meer dan twaalf maanden of tot een gelijkwaardige straf die in aanmerking genomen wordt overeenkomstig artikel 99bis van het Strafwetboek.

De rechtbank meent dat gelet op de hoeveelheid aan inbreuken en de lange strafbare periode, alsook gelet op de volhardendheid van de beklaagde ook na op het opstarten van een onderzoek, een straf met probatie-uitstel evenmin een gepaste bestraffing vormt. De rechtbank meent niet dat een probatiebegeleiding voor de beklaagde aanklampend genoeg zal zijn om hem te weerhouden van recidive. Sociale controle door zijn familie kan hierin daarentegen wel van belang zijn.

Samen met deze sociale controle, meent de rechtbank dat enkel een effectieve substantiële bestraffing een voldoende sterk signaal kan zijn om de beklaagde ervan te weerhouden nieuwe strafbare feiten te plegen.

In deze omstandigheden komt het opleggen van een effectieve gevangenisstraf en geldboete, zoals hieronder bepaald, noodzakelijk voor, in de hoop de beklaagde alsnog de ernst van zijn daden te doen inzien en herhaling te voorkomen.

De geldboete dient overeenkomstig artikel 1 van de wet van 5 maart 1952 betreffende de opdecimen op de strafrechtelijke geldboeten, verhoogd te worden met opdecimen. Voor feiten (deels) gepleegd vanaf 1 januari 2017 (artikel 59 en 60 van de Programmawet van 25 december 2016, B.S. 29 december 2016) betreffen dit 70 opdecimen (factor x 8).

De rechtbank is van oordeel dat de hierna bepaalde bestraffing aan de beoogde preventieve en repressieve doelen tegemoet komt. Om precies van aard te zijn de beklagde de ernst en de draagwijdte van zijn fout te leren inzien alsook als duidelijke waarschuwing die hem ertoe moet aanzetten in de toekomst zijn verantwoordelijkheid ernstiger op te nemen, kan deze straftoemeting, noch met betrekking tot de gevangenisstraf, noch met betrekking tot de geldboete op een mildere wijze worden toegepast. Een grotere mildheid betonen zou trouwens getuigen van een permissiviteit die niet langer van aard zou zijn de beklagde aan te zetten tot meer zin voor verantwoordelijkheid en discipline en tot het respecteren van de rechtsregels.

d) Bijdrage, vergoeding en kosten

20.

De beklagde dient als veroordeelde tot een correctionele hoofdstraf te worden verplicht tot het betalen van de bijdrage tot financiering van het bijzonder fonds tot hulp aan slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redder die, sedert 17 december 2005, 25 euro bedraagt en sinds 1 januari 2017 dient vermeerderd te worden met 70 opdecimen tot 200 euro (artikel 29 van de wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale en andere bepalingen). Deze bijdrage heeft een eigen aard en houdt geen straf in.

21.

Artikel 91 tweede lid van het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken vastgesteld bij K.B. van 28 december 1950 verplicht de rechter voor elke criminele, correctionele en politiezaak aan iedere veroordeelde een vergoeding op te leggen, die thans 58,24 euro bedraagt.

22.

Krachtens artikel 4 §3 en 5 §§ 1 en 2 van de wet van 19 maart 2017 tot oprichting van een Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand en het K.B van 26 april 2017 tot uitvoering ervan, wordt, behalve indien hij van de juridische tweedelijnsbijstand geniet of indien de rechter oordeelt dat hij zich op het vlak van zijn bestaansmiddelen in een situatie bevindt waarbij hij beroep zou kunnen doen op juridische tweedelijnsbijstand, iedere door een strafgerecht veroordeelde verdachte, in verdenkinggestelde, beklagde, beschuldigde of voor het misdrijf burgerrechtelijk aansprakelijke persoon, veroordeeld tot het betalen van een bijdrage aan het fonds. Deze bijdrage bedraagt thans 24,00 euro.

23.

Overeenkomstig de artikelen 162 eerste lid en 194 van het Wetboek van Strafvordering, verwijst ieder veroordelend vonnis, uitgesproken tegen de beklagde (en tegen de personen die voor het misdrijf burgerrechtelijk aansprakelijk zijn), hem/haar in de kosten, jegens de openbare partij.

3. BEOORDELING OP BURGERLIJK GEBIED

24.

Krachtens de artikelen 1382 en 1383 van het Burgerlijk Wetboek, is degene die door zijn schuld aan een ander schade berokkent, verplicht deze schade integraal te vergoeden, wat impliceert dat de benadeelde teruggeplaatst wordt in de toestand waarin hij zich zou hebben bevonden indien de daad waarover hij zich beklagt, niet was gesteld.

Degene die schadevergoeding vordert, moet bewijzen dat er tussen de fout en de schade, zoals die zich heeft voorgedaan, een oorzakelijk verband bestaat; dit verband veronderstelt dat, zonder de fout, de schade zich niet had voorgedaan, zoals ze zich heeft voorgedaan.

3.1. Burgerlijke partijstelling van Unia

25.

De benadeelde stelde zich burgerlijke partij en vroeg de vergoeding van haar schade, begroot op 500 euro, morele en materiële schade vermengd, te vermeederen met de interesten en een rechtsplegingsvergoeding van 1.680 euro, ondergeschikt 280 euro. Alsook vorderde de burgerlijke partij dat de beklagde zou worden veroordeeld tot een herstel in natura, met name door het verwijderen van alle haatdragende en negationistische documentatie, op straffe van een dwangsom van 2.500 euro per inbreuk.

26.

De bewezen verklaarde feiten, voorwerp van de tenlasteleggingen A en B, staan in oorzakelijk verband met de door de burgerlijke partij geleden schade.

De beklagde is aansprakelijk voor de door de burgerlijke partij geleden schade en is er dan ook toe gehouden deze schade integraal te vergoeden.

De bewezen verklaarde feiten vormen een manifeste aantasting van het collectief doel van de burgerlijke partij. Het komt dan ook aannemelijk voor dat de vereniging hierdoor zowel morele als materiële schade heeft geleden.

De door deze burgerlijke partij gevorderde schadevergoeding komt op zich rechtmatig en gegrond voor. De rechtbank beveelt de burgerlijke partij ook tot herstel in natura door het verwijderen van alle boodschappen en/of documentatie voorwerp van de bewezen verklaarde tenlasteleggingen. De rechtbank beslist hier geen dwangsom aan te koppelen nu dit niet op een duidelijke en afdwingbare wijze te concretiseren is.

Voor de vermeende verspreiding van dergelijke boodschappen daterend van na de incriminatieperiode is de rechtbank niet gevat en kan derhalve geen herstel in natura worden bevolen. De beklagde dient zich evenwel bewust te zijn van het feit dat een nieuwe vervolging voor nieuwe feiten evident niet uitgesloten is.

27.

De vergoedende interesten worden toegekend zoals bepaald in het beschikkend gedeelte.

28.

Krachtens artikel 162bis, lid 1 van het Wetboek van Strafvordering veroordeelt ieder veroordelend vonnis, uitgesproken tegen de beklagde en tegen de personen die voor het misdrijf burgerrechtelijk aansprakelijk zijn, hen tot het betalen aan de burgerlijke partij van de rechtsplegingsvergoeding bedoeld in artikel 1022 van het Gerechtelijk Wetboek.

De omvang hiervan wordt bepaald in functie van de burgerlijke vordering. Om de waarde van de burgerlijke vordering te bepalen wordt overeenkomstig artikel 557 van het Gerechtelijk Wetboek geen rekening gehouden met gevorderde dwangsommen. Gelet hierop wordt de beklagde veroordeeld tot een rechtsplegingsvergoeding van 280 euro, het basisbedrag. Partijen brengen geen elementen voor die een afwijking van het basisbedrag verantwoorden.

3.2. Ambtshalve aanhouden van de burgerlijke belangen

29.

Omdat het door de beklaagde gepleegde misdrijf mogelijk andere schade heeft veroorzaakt, houdt de rechtbank de burgerrechtelijke belangen ambtshalve aan, in toepassing van artikel 4 van de wet houdende de voorafgaande titel van het Wetboek van Strafvordering zoals gewijzigd bij artikel 2 van de wet van 13 april 2005 (B.S. 3 mei 2005).

4. TOEGEPASTE WETTEN

De volgende artikelen bepalen de bestanddelen van de misdrijven, de strafmaat en de taalwet:

- Strafwetboek: art. 31, 33, 40, 44, 45, 65, 66, 100, 444
- Wet 30 juli 1981 tot bestraffing van bepaalde door racisme of xenofobie ingegeven daden : art. 4, 4°, 5 en 20, 4°, 27
- Wet 23 maart 1995 tot bestraffing van het ontkennen, minimaliseren, rechtvaardigen of goedkeuren van de genocide die tijdens de tweede wereldoorlog door het Duitse nationaal-socialistische regime is gepleegd : art. 1 lid 1
- KB van 28 december 1950
- Wet van 1 augustus 1985: art. 28, 29
- Wet van 5 maart 1952
- KB van 26 oktober 2007: art. 2
- Gerechtelijk Wetboek: art. 1022
- Burgerlijk Wetboek: art. 1382
- Wet van 19 maart 2017: art. 4 §3
- Wet van 26 juni 2000: art. 4
- Wet houdende de voorafgaande titel van het Wetboek van Strafvordering: art. 4
- Wetboek van Strafvordering: art. 162, 163, 179, 182, 184, 185, 189, 190, 194, 195
- Wet van 15 juni 1935

door de voorzitter ter zitting aangeduid.

UITSPRAAK

De rechtbank beslist op tegenspraak ten aanzien van P. P.:

OP STRAFGEBIED

- verbetert de dagvaarding door in tenlasteleggingen A en B de incriminatieperiode te verbeteren naar "te Everbeek (Brakel) en elders in het Rijk, meermaals, op niet nader te bepalen tijdstippen, in de periode van 1 januari 2018 tot en met 14 december 2020";
- veroordeelt P. P. voor de feiten van de tenlasteleggingen A en B samen tot:
 - een hoofdgevangenisstraf van 6 maanden en
 - een geldboete van 1.600 euro, zijnde een geldboete van 200 euro verhoogd met 70 opdecimen, met een vervangende gevangenisstraf van 2 maanden.

Ontzetting

- ontzet de beklaagde, conform artikel 27 van de Antiracismewet en 33 van het Strafwetboek, van de rechten bepaald in artikel 31, eerste lid van het Strafwetboek, om gedurende een termijn van 5 jaar:

1° openbare ambten, bedieningen of betrekkingen te vervullen;

2° verkozen te worden;

- 3° enig ereteken te dragen of enige adellijke titel te voeren;
- 4° gezworene of deskundige te zijn, als instrumentair of attesterend getuige bij akten op te treden; in rechte te getuigen, anders dan om enkel inlichtingen te geven;
- 5° geroepen te worden tot het ambt van voogd, toezienend voogd of curator, behalve over hun eigen kinderen, of om het ambt van gerechtelijk raadsman, gerechtelijk bewindvoerder over de goederen van een vermoedelijk afwezige of voorlopig bewindvoerder uit te oefenen;
- 6° een wapen of munitie te vervaardigen, te wijzigen, te herstellen, over te dragen, voorhanden te hebben, te dragen, te vervoeren, in, uit, of door te voeren, of te dienen in de Krijgsmacht.

Overtuigingsstukken:

- verklaart overeenkomstig artikel 42 eerste lid en artikel 43 van het Strafwetboek verbeurd de overtuigingsstukken neergelegd onder SIN nr. BACU4321, BACU4320, BACU4323, BACU4324, BACU4319 zijnde zaken die eigendom zijn van de beklaagde en gediend hebben tot het plegen van de lastens hem weerhouden misdrijven.

Bijdrage - kosten - vergoeding:

- spreekt tegen de beklaagde de verplichting uit een bijdrage te betalen van eenmaal vijftientig euro verhoogd met 70 opdecimen (x8) en aldus gebracht op 200,00 euro tot financiering van het bijzonder fonds voor de hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden;
- veroordeelt de beklaagde krachtens artikel 4 §3 van de wet van 19 maart 2017, tot het betalen van een bijdrage van 24,00 euro aan het Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand;
- legt bovendien aan de beklaagde een vergoeding op van 58,24 euro;
- veroordeelt de beklaagde tot de proceskosten, wat de openbare partij betreft tot op heden in het geheel begroot op 35,48 euro.

OP BURGERLIJK GEBIED

- verklaart de vordering van de burgerlijke partij Unia ontvankelijk en veroordeelt de beklaagde tot betaling aan deze burgerlijke partij van:
 - het bedrag van 500 euro te betalen, te vermeerderen met de vergoedende intresten tegen wettelijke rentevoet vanaf 24 juni 2019 tot vandaag en met de moratoire intresten op de hoofdsom en de vergoedende intresten, eveneens tegen de wettelijke intrestvoet vanaf vandaag tot de dag van volledige betaling;
 - een rechtsplegingsvergoeding bepaald op 280 euro;
- veroordeelt de beklaagde tot herstel in natura door de verwijdering van alle boodschappen/berichten/documentatie voorwerp van de bewezen verklaarde tenlasteleggingen A en B;
- wijst het meer en/of anders gevorderde af als ongegrond;
- houdt de beslissing over de overige burgerlijke belangen aan overeenkomstig artikel 4 van de wet houdende de voorafgaande titel van het Wetboek van Strafvordering.

Bijkomende informatieverplichting (artikel 195 Sv).

In toepassing van artikel 195 Wb. Sv. stelt de rechtbank, ter inlichting van de partijen die in deze zaak betrokken waren (ongeacht of deze partijen al dan niet aanwezig zijn tijdens de uitspraak van dit vonnis in de openbare terechtzitting) vast :

- a) de effectieve gevangenisstraf, opgelegd in dit vonnis zal worden tenuitvoergelegd (o.a.) conform de bepalingen van de wet van 17 mei 2006 betreffende de externe rechtspositie van de veroordeelden tot een vrijheidsstraf en de aan het slachtoffer toegekende rechten, althans in zoverre en op voorwaarde dat deze bepalingen in werking zullen zijn getreden op het ogenblik van de strafuitvoering (zie artikel 109 van deze wet, gepubliceerd in het B.S. d.d. 15 juni 2005, alsmede de uitvoeringsbesluiten uitgevaardigd in toepassing van dit artikel van deze wet);

- b) de veroordeelde (dit is een natuurlijke persoon die veroordeeld is tot een vrijheidsstraf krachtens een gerechtelijke beslissing die in kracht van gewijsde is gegaan) kan, in het kader van deze strafuitvoering, toekenning bekomen van zgn. "strafuitvoeringsmodaliteiten". In de wet van 17 mei 2006 wordt nader bepaald welke overheden daartoe bevoegd zijn en op welke wijze dit kan geschieden (het betreft de Minister van Justitie, de strafuitvoeringsrechter (dit is de voorzitter van de strafuitvoeringsrechtbank) of strafuitvoeringsrechtbank - de in de wet voorziene strafuitvoeringsmodaliteiten betreffen : de uitgaansvergunning, het penitentiair verlof, de onderbreking van de strafuitvoering, het elektronisch toezicht, de beperkte detentie, de voorwaardelijke invrijheidstelling en de voorlopige invrijheidstelling met het oog op het verwijderen van het grondgebied of de overlevering, de voorlopige invrijheidstelling om medische redenen en de omzetting van een vrijheidsstraf in een werkstraf).

Dit vonnis is gewezen en uitgesproken in openbare zitting op 6 november 2023 door de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Oudenaarde, kamer 010B:

- Karen Haegeman, rechter

in aanwezigheid van een magistraat van het openbaar ministerie,
met bijstand van griffier Anne Marie Van Den Berghe